

[Sigsgaard.]

fra Jylland til Sjælland, men vi har en mulighed for at få lavet deportationsloven om. I fællesmarkedet kan deportationerne tage et helt andet omfang i praksis. Den økonomiske udviklings koncentration om bestemte områder som f. eks. Ruhrdistriktet fører til stagnation i andre områder. Store dele af Danmark vil antagelig blive stagnationsområde, og arbejderne kan blive tvunget til at flytte til andre medlemslande, hvis de vil have arbejde.

Danmarks stilling i fællesmarkedet vil i visse henseender ligne de associerede u-landes stilling, og den er ikke misundelsesværdig. Elfenbenskysten har fået lov til at oprette virksomheder i fællesmarkedet, så meget man lyster. Til gengæld har fællesmarkedet fået samme ret over for Elfenbenskysten. Fællesmarkedet har altså sikret sig uindskrænket ret til at udbytte Elfenbenskysten. Tilsvarende bliver der nok også flere udenlandske etableringer i Danmark end danske i udlandet.

På hele denne baggrund er det en besynderlig oplevelse at se danske erhvervsfolk og politikere næsten på knæ tigge om medlemskab af fællesmarkedet og bede, at Danmark sandelig ingen krav stiller. Vi går ind på alle de betingelser, som man kan finde på at fastsætte. Rent bortset fra, at det er en åben opfordring til voldtægt at tilbyde sig så skamløst, er det vel også sjældent, man får noget videre ud af forhandlinger ved på forhånd at erklære, at man går ind på snart sagt alle modpartens betingelser. Der er stillingen en anden i Norge og England. Disse lande stiller i det mindste visse betingelser, først og fremmest fordi de er under voldsomt pres fra deres befolkninger. Efterhånden er det det sandsynligste, at Norge ikke kommer i fællesmarkedet, og Sverige vil heller ikke, trods hr. J. O. Krags indstændige opfordring for nogle måneder siden, være medlem.

Så er spørgsmålet, om de gamle partier i en sådan situation ønsker Danmark ind som det eneste nordiske land; det hører vi meget lidt om. Partierne gør meget for at få Danmark i fællesmarkedet. De forhindrer en alsidig information og debat; jeg minder bare om markedsdebatten i november, hvor VS stillede forslag om, at såvel modstandere og skeptikere som tilhængere skulle stilles

lige, når det gælder information og orientering til befolkningen — det turde være et helt elementært demokratisk krav — og selvfølgelig stilles lige også økonomisk. I dag er det sådan, at tilhængerne har meget let adgang til at henvende sig til alle her i landet, bl. a. i kraft af deres faktiske pressemonopol, mens modstanderne har meget, meget vanskeligt ved at komme til orde. Vi har altså en helt skæv information. Alligevel stemte man imod dette forslag, og man er ikke selv kommet med alternativer.

Når så alligevel kritikken, skepsisen, så småt spirer frem ude omkring, bruger tilhængerne trusler. I 1961 spåede ikke mindst venstre uhørte økonomiske katastrofer over landet, hvis vi ikke kom i fællesmarkedet, men hvad skete der? Den økonomiske vækst blev større end nogen sinde før, selv om det ikke gik efter venstres hoved. Den er skidt fordelt, men det ville i hvert fald ikke have været bedre i fællesmarkedet. Man skal derfor ikke lytte for meget til de politiske helvedesprædikanter, der også nu spår al landens ulykker, hvis ikke storkapitalen og det store hartkorn får sin vilje og kommer i fællesmarkedet. Jeg forstår, at også statsministeren på Krogerup Højskole har forsøgt sig som dommedagstaler. Der er ingen økonomiske realiteter i snakken om økonomisk tilbagegang, hvis Danmark bliver uden for fællesmarkedet. Det kan derfor kun opfattes som trusler og altså endda tomme trusler.

De gamle partier og regeringen gør meget for, at folk ikke skal opdage, at det er industriens og storlandbrugets politik, de fører. De ved, at bliver der megen debat om EC, vil det blive afsløret, og derfor prøver de på at undgå debatten. De fortæller os, at fællesmarkedet er så mægtigt og så kraftfyldt, at det uvægerlig vil blive stærkere og stærkere, og de vil have os til at tro, at dansk indtræden er lige så nødvendig og lige så selvfølgelig, som at nat følger på dag. De siger ikke — de er begyndt her på det sidste, men hidtil har de ikke sagt det —: „hvis Danmark kommer i fællesmarkedet“. De siger: „når Danmark kommer ind“, for kan de virkelig få os til at tro på det, bliver der jo ingen debat. Vi diskuterer jo heller ikke, om vi vil overholde naturlovene, og tror man på, at det er en naturlov, at vi skal i fællesmarkedet, ja, så diskuterer man det ikke.